

№38 (302)

ქართული სტრუქტურა

30 სექტემბერი –
6 ოქტომბერი 2015 წ.

ფასი 1 ლარი

ლიტერატურა, ხელოვნება, პოლიტიკა

„შენ – უკვდავების ჩამონადენო, მშვენიერებაც სომ შენით ითქვა;
დიდება შენდა, ჩემო ნათელი – ქართული სიტყვავე, ქართული სიტყვავე“
კვიციანი ლევან

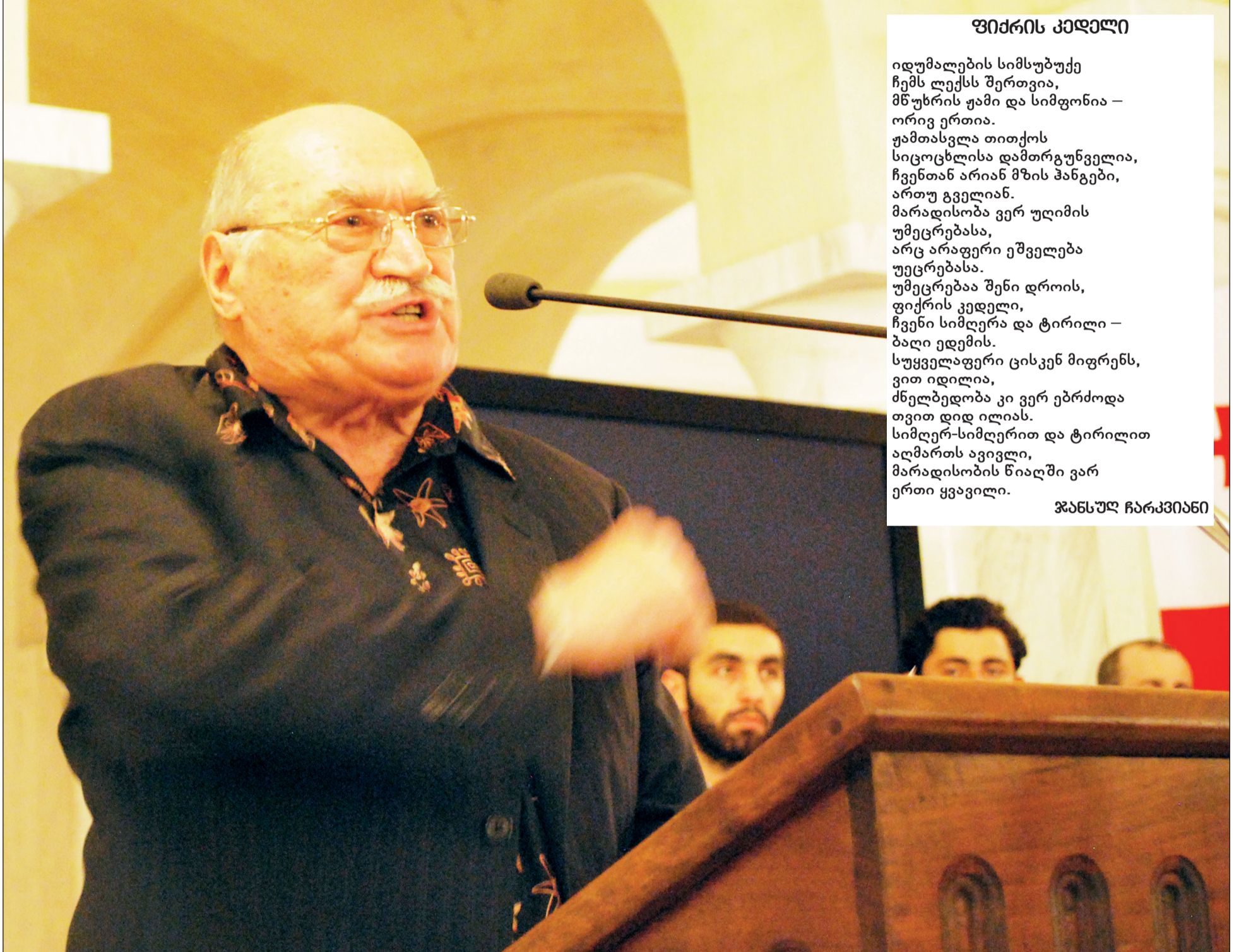
დავით საბანელიძის ყოველთვიური ხელფასი 27 ათასი ლარია?!

»»» 30-9 გვ.

ეძიების, ბიზნესმენის, იურიტიისა
და ეკონომისტის ახდენილი ოცნება,
ანუ რას აგზოვან კულუარებში
უმრავლესობის ყოფილ ლიდერზე

ბეზერო ლომო, დაბადების დღეს ბილოცავთ!

ფიქრის კედელი

იდუმალების სიმსუბუქე
ჩემს ლექსს შერთვია,
მწ უხრის ჟამი და სიმფონია –
ორივე ერთია.
ჟამთასვლა თითქოს
სიცოცხლისა დამორგუნველია,
ჩვენთან არიან მზის შანგები,
ართუ გველიან.
მარადისობა ვერ უღიმის
უმეცრებასა,
არც არაფერი ეშველება
უეცრებასა.
უმეცრებაა შენი დროის,
ფიქრის კედელი,
ჩვენი სიმღერა და ტირილი –
ბალი ედემის.
სუყველაფერი ცისკენ მიფრენს,
ვით იდილია,
ძნელბედობა კი ვერ ებრძოდა
თვით დიდ ილიას.
სიმღერ-სიმღერით და ტირილით
აღმართს ავივლი,
მარადისობის წიაღში ვარ
ერთი ყვავილი.

ჯანსუღ ჩარკვიანი

„ვანო მერაბიშვილმა ციხიდან „ნაციონალუს“ შემოუთვალა, ყველაფერს ვიტყვიო...“

»»» 30-2-3 გვ.

მსოფლიო პოლიტიკური თამაშების ქართული ასპექტები

„თუკი მიზანს საქართველო
მოქალაქეობას
შეუნყვეტს, ამით
„ნაციონალიზმის“
„ჩახსნის“, მაგრამ
ეს ბევრს არაფერს
ნიშნავს, რადგან
მოქალაქეობის
შენყვეტის შემდეგ,
სააკაშვილის
წინააღმდეგ სისხლის
სამართლებრივ
დევნას ვეღარ
განახორციელებს. მოკლედ,
თუკი ხელისუფლება ამ ნაბიჯს
გადადგამს, სააკაშვილის წინააღმდეგ
არსებულ ყველა დანაშაულებრივ თემას
წერტილი დაესმევა“.

ანი მიროტაძის თამაში განცხადებები „დეპუტატები მოსახლეობას უყვარს!“

»»» 30-10 გვ.

დეპურ ბიორხელიძე:
„ძვეყანა
კატასტროფულ
მდგომარეობაშია!“
»»» 30-12 გვ.

ქრისტეს ქართული
ფესვები
»»» 30-14-15 გვ.
ქალაქი ნაზარეთი, სადაც
მაცხოვარი დაიბადა,
იბერიელებმა დააბრუნეს?!

საქართველო
საქართველო

„შენ – უკვდავების ჩამონადენო, მშვენიერებაც ხომ შენით ითქვა;
დიდება შენდა, ჩემო ნათელი – ქართული სიტყვავე, ქართული სიტყვავე“

კორნეე ლეონიძე

სახალი ლექსები

ფიქრის კედელი

ქნისაჲ ჩარკუიანი

სახალხო პოეტი, რუსთაველის
პრემიის ლაურეატი

ვაშა, სიყვარულს!
ვას, ბოროტება გაქრება როდის,
ან როდის წავლენ კაცები ქონდრის?
სიყვარული თუ ღმერთიდან მოდის,
მაშ, სიძულვილი საიდან მოდის?
სიძულვილია ჭკუიდან შემლა,
ცეცხლმოკიდებულს ჩამოჰგავს შემას,
ხო, გამახსენდა, არსებობს ეშმა,
ეშმა, რომელმაც სიცოცხლე ვერ შვა.
გუშინდელი დღეც ხვალინდელს ერთვის,
სიყვარულია ღმერთივით მკვეთრი,
ვაშა, სიყვარულს! –
ის გახლავთ ერთი,
დიახ, ერთია, ვითარცა ღმერთი!

ფიქრის კედელი
იდუმალეების სიმსუბუქე
ჩემს ლექსს შერთვია,
მწუხრის ჟამი და სიმფონია –
ორივე ერთია.
ჟამთასვლა თითქოს
სიცოცხლისა დამორგუნველია,
ჩვენთან არიან მზის ჰანგები,
ართუ გველიან.
მარადისობა ვერ უღიმის
უმეცრებასა,
არც არაფერი ეშველება
უეცრებასა.
უმეცრებაა შენი დროის,
ფიქრის კედელი,
ჩვენი სიმღერა და ტირილი –
ბალი ედემის.
სუყველაფერი ცისკენ მიფრენს,
ვით იდილია,
ძნელბედობა კი ვერ ებრძოდა
თვით დიდ ილიას.
სიმღერ-სიმღერით და ტირილით
აღმართს ავივლი,
მარადისობის წიაღში ვარ
ერთი ყვავილი.

დრო
როცა სიცოცხლე
დაზაფრულია,
მაშინ ზამთარიც
გაზაფხულია.
გაზაფხულს მარად
ელის ზამთარი,
ზამთარი თოვლით
არის გამთბარი.
ცას ალამაზებს
ორი ფერია,
როცა ზამთარი
თოვლისფერია.
როგორც ვეფხვი და
როგორც აფთარი,
ლეგენდარული არის
ზამთარი.
მერე, ზაფხული
და შემოდგომა,
დრო ურემია –
წყევლით მოგორავს.
წარსული, ანმყო
და მომავალი,
მთავარი მზეა
ამომავალი.

აბსტრაქცია
ჩემმა ფიქრმა
მეცხრე ცისკენ შემთვალა,
მე მარტო ვარ,
შენ გგონია, შენთან ვარ.
ჩემი ცრემლი
სულ კამკამა ცრემლია,
ჩემი ყანა
ჩემს მტერს მოუცვლია.
მწუხარება
ჩემში თუ იმალება,
სითამამე
არის იდუმალება.
მღელვარებას
ინვევს ჭეშმარიტება,
ასე მითხრეს
წუხელ ეშმას გვრიტებმა.
როგორც წესი,
არ ვარ წამყვან სიაში,
დამიჯერე,
მე ვარ აბსტრაქციაში.
ნისლი ცისა
ტანზე მითომ მაცვია,
რომ შევიგრძნო
ლექსის ინტონაცია.

სიყვარული
მისი წყალი მწყურვალს ერგოს,
ისიც, ვის რა ახარებს,
სიყვარული თუ არსებობს,
მოგახსენებთ ახლავე...
გულში ყველას თავის მზე ჰყავს,
გეტყვით სიტყვას გულიანს,
სიყვარული არის ქვეყნად –
ღმერთი სიყვარულია!

შამი წასვლისა
გულშეძრული ვარ
და მონუსხული,
ჟრუანტილივით
მაქვს მონის სული.
დავდივარ სხვათა
პანაშვიდებზე,
მეფერებთან
და მამშვიდებენ.
ჩემი ლექსები
ჩემი ჯადოა,
ჯერ არ თენდება,
ნეტა, რა დროა?
ყველა ბოროტის
მანყოფს გინება,
ესაა ჩემი
განწყობილება.
სიცოცხლეს წასვლის
ჟამი ჰქვია და,
კვლავ ღვთიშობელზე
ფიქრობ ნიადაგ.
სიტყვას, რომელსაც
სხვაგვარ იტყვიან,
ჩემი ლირიკის
მარგალიტია.

ირმას
შენ ხარ ალვის ხე,
მე კი – ჭადარი,
შენა ხარ დარი,
მე კი – ავდარი,
მე მთვარისა და
შენ მზის სადარი,
სიყვარულია
ცეცხლის ლადარი.
ჩემო ძვირფასო,
ეგრე სად არი,
სიყვარულისთვის
ორივე მზად არი!

ლამპარი ჩაძრა
შენ მე უარყოფ,
ვაი, შენს პატრონს,
შენ შინაური
მტერი გგონივარ.
მე მარადიულ
სიყვარულს ვნატრობ,
ისიც არ იცი,
რომ ჩვენ ორნი ვართ.
რაც შენში დარჩა,
ეს არის რისხვა,
ხალისი ახლავს
სიტყვას გულიანს,
დაიმახსოვრე
სიტყვები ღვთისა,
იცოდე, ღმერთი
სიყვარულია!
ვილაცა შიშობს,
ვილაცას უკვირს,
ჩვენს შორის, უნდათ,
წყალი აიძვრეს,
დიახ, გახლავარ
გამყოფი ლუკმის,
ლუკმაც არ მინდა,
აჰა, წაიღე!
თურმე, მესიზმრა
კუბოს ფიცარი,
ალბათ, მივდივარ,
მივდივარ, რა ვქნა,
რა ვქნა, ბოლომდე
ვერ გაგიცანი,
მანათობელი
ლამპარი ჩაქრა!

ორი ცხრა რიცხვი
ნუგ ზარ წერეთელს
ღმერთი მიიღებს, რა თქმა უნდა,
გზავნილს უღირსად,
შენს კაცობაში არ არსებობს
ჟამი მწუხრისა.
არ ვიცი, შენი სიყვარული
რად მომერია,
აქეთ შენა ხარ, იქით კიდე,
შარლ ბოდლერია.
ჩვენს გულში ისევე, დიახ, ისევე
სუნთქავს მესია,
მიხარის, გვჯერა, საქართველო
უმთავრესია.
ისე, ვით შვე ზღვას სამუდამოდ
შვენი ნაპირი,
ორი ცხრა რიცხვი –
მარტისა და ცივი აპრილის.
დალაშქრა, მაგრამ ისიცა ვთქვათ,
ალარ გათენდა,
იყო და მარად იარსებებს
ზიზლი ქართველთა!

ცრემლი
რაც წავიდა, მოვა როდის,
თვით უფლამაც არ იცის,
ცა ტირის თუ წვიმა მოდის,
მინის სევდას განიცდის.
როგორც სათიბს შველის ცელი
და ჭადარი – თბილისს,
შუუერთდა ჩემი ცრემლი
ჩემივე ცის ტირილი.
ცის ცრემლია? – ის ჩემია,
შორით ვეტრფი ცის ხმაურს,
მე ტირილი მირჩენია
ყველა დროის სიხარულს.

ძმა ძმის მტერია
რის მომავალი,
რა მომავალი,
შენს ცუდად ყოფნას
ლამპობს მრავალი,
ანმყო ვისია,
კაცმა არ იცის,
რაც მინაზვა,
ისიც არის ცის.
ვინ იცის, ქართველს
რა გზით უვლია,
მინაც ალარ გვაქვს,
გაყიდულია,
შიგნიდან ამსხვრევს
ძვალს მისტერია,
გაიგეთ, ხალხო,
ძმა ძმის მტერია!

„შენ – უკვდავების ჩამონადენო, მშვენიერებაც ხომ შენით ითქვა; დიდება შენდა, ჩემო ნათელი – ქართული სიტყვა, ქართული სიტყვა!“
კარნეგის

საქართველო
საქართველო

ახალი ლექსები

ბარადოქსი

მე არასოდეს
ნიჰილიზმი არა მქონია,
რაიც ჩემშია,
ყველა ცაში ანაქროლია,
არა ვყოფილვარ თვითნებური,
არცა მოძულე.
ვისიც მჯეროდა, მე ვიყავი
იმის მორწმუნე.
მე ვერ ვიტანდი მეჯლისებს და
ქირით თამადას,
საძმოში ყველას სიყვარული
გვქონდა თანაბრად!
მე ვიყავ მარად
მხოლოდ ჩემი თავის მფლობელი,
მიზანდასახულს
მყავდა ჩემი მიზნის მშობელი.
ვინც მილაღატა,
ყველა მტერი კართან მომსვლია,
აბა, რას ვიზამთ,
ყველაფერი პარადოქსია!

ბასსოვდეს მთავარი

შენი ცხოვრება რთულია, რთული,
გნამდეს, მთავარი არის მამული,
შენ ბოროტებას ატარებ გულით,
შენგან შორსაა გზა სიყვარულის.
მარადისა ვართ პირთან სამარის,
მე ვამბობ მარად სიტყვას გულიანს,
უნდა გახსოვდეს, რაა მთავარი,
მთავარი ძმათა სიყვარულია!

კატეგორიული

მტყუანო კაცი,
მართლის მტერი ხარ,
ზიზღი გაცვია?
გათბი? – ერიშა...
თუმცა, სწერიხარ
იმ კრულ სიაში,
მაინც ერევი დისკუსიაში.
თუმც სიძულვილის
ოფლი გერევა,
შენ გიყვარს შენი
ყოფიერება!
ჯანდაბას იქეთ
შენი ზმანება,
არც გაიხარონ
შენისთანება!
ევაც ნანობს
და ადამიც ნანობს,
იცოცხლე, ოლონდ
არ გაიხარო!

ფიქრი

იმ ჟამიდან ამ ჟამს
ფიქრები ცისკენ მიჰქრიან,
ნისლი ფიქრად აქვს ვაჟას,
ვაჟა კი, ჩემი ფიქრია!
ფიქრში, ვითომდა ლორდი ვარ,
უპირატესი თავნებით,
ვის წიალიდან მოვდივარ,
ან საით მივექანები.
ფიქრით ვარ პირთან სამარის,
ფიქრით ფიქრებით მიმზერდა,
აქაც ფიქრია მთავარი,
ფიქრი არ ფიქრობს ფიქრებად.
ნეტავი, ვის რა ელირსა,
ან ფიქრნი საით მიჰქრიან,
„ნისლი ფიქრია მთებისა“,
ნეტა, მთა ვისი ფიქრია.

დრო

სიცოცხლემაც დამცინა და
სიკვდილის წინ მასხრობს,
გულმოკლული კაცი ვარ და
ყველაფერი მახსოვს.
სულ ვილატის გესლი მქონდეს,
მიაფურთხეს სიბრძნეს,
მე ვერ ვუძლებ ჩემს სიცოცხლეს,
და სიცოცხლე მიძლებს.
მთვარისაკენ მზით მივალ და
დროს ახალი დრო ცვლის,
ეს სიცოცხლეს მზითვია და
პირველ ღამეს კოცნის.
გახელბულ სახედ მოვალ,
წუთისოფლის მკვდარი,
გაუმარჯოს სახელოვან
უსახელო სიკვდილს!

ვთვალე, ვთვალე

არასოდეს
გამოცდე გულს,
გა-აათებულს,
გა-ოცებულს,
სუყველაფერს
ათით დავთვლი,
ცხრა, ათი და
ათი-ნათი.
გავიტანე
გოლი – ათი,
უცებ გავხდი
გოლი-ათი.
თუ ხარ ცხრა და
თუ ხარ ათი,
უნდა იყო
მუხან-ათი.
რაც დავთვალე,
აღარა ვთვლი,
ფალარ-ცხრა და
ფალარ-ათი.
დიდი ვირი,
დიდი ჯორი,
პროკურ-ორი,
დირიჟორი.
შუქი ჩაქრა,
არ ანთია,
ესეც ჩემი მონერილი
ბარ-ათია.
გულმა ღამე
გა-ათია,
შენი – არა,
ყველაფერი ამ-ათია.
კამ ცხრაა და
კამ-ათია,
ყველაფერი
კამათია.
ახლა ათი
საათია...
როგორც შენ ხარ
„მანტი-ორი“,
მე ვარ სიტყვის
პარტნი-ორი.
ერთი, ერთი,
ერთი, ერთი,
ერთი არის
მხოლოდ ღმერთი!

„ჩაპრულო“

ციდან ყვირის „ჩაპრულო“,
ვას, ქართველო ჩაგრულო,
გული სევდით გართულა,
აღარ ვმღერით ქართულად.
ჩვენზე კარგი სიმღერა
ვისი ციდან იღვრება?
სულ სხვის გულში ჩაკლული,
გაიხსენე „ჩაპრულო“.

ვინა

მე ვენაცვალე თქვენს დედა-უნას,
ჩემი ენა რომ არ დამიჩრდილეთ,
ვაშა, ავსტრიას, დიდება ვენას,
მე თქვენ მამუკა გადამირჩინეთ!

წამება

ამ წუთისოფლის წამები
მაქვს მკერდზე გამონაყარი,
თუმცა ვიცოცხლე წამებით,
მივდივარ, როგორც მაყარი.

მოთმინება

ვის შურით საგსე კაცი უყვარს,
ვის სურს მონები,
მოთმინება კი, ფესვი არის
დიდსულოვნების.

**ირაკლი შორდანიას
ლექს-პრომტი**

შორს ინგლისი,
შორს დანია,
ახლოს მხოლოდ
შორდანია.
ცისკენ მიაქვს
შფოთვა ნიავს,
გაუმარჯოს
შორდანიას!
ამ ბოროტებს
ვინც აკლიხარ,
შორდანიას
ირაკლი ხარ!
მინდა გითხრა
სიტყვა გულის,
შენ ხარ კაცი
სიყვარულის!

უფალო!

გეფიცები,
ამას ვამბობ ხშირად,
დარჩენილი
უმზეოდ და უმთვაროდ,
ნუ შემეყვან
განსაცდელსა შინა და
სიხარულით შემინყნარე,
უფალო!
რასაც ვამბობ,
სიყვარულით მე ვენრ და
ღმერთმა იცის,
სად თოვდა და წვიმდა სად,
მომივიღინე
მადლი ჩემდა შემწედა,
მე ვადიდებ
სახელს შენსა, წმინდასა!

ფურთხის ღირსი ხარ

ძმა ძმისა მტრობით საგსეა,
გმათხოვრობთ კარით კარამდის,
ასე ვიყავით, ასე ვართ,
ასე ვიქნებით მარადის.
თვალს ცრემლი დაგვდის რაკრაკით,
ავად ვართ, აღარ ვჯანმრთელობთ,
რაც გვითხრა დიდმა აკაკიმ,
იმის ღირსი ხარ, ქართველო!

ბუნება

ჩემი მცხეთა არმაზით
მუდამ მეზულბულემა,
ბუნებაზე ლამაზი
არის მხოლოდ ბუნება.
ჩემი ფიქრით აქვე მყავს,
ფიქრო, შენ არ გამცლიხარ,
მთავარია ამქვეყნად,
რა ბუნების კაცი ხარ!

შატილი

იმ დროს კაცი არ ტიროდა,
ღმერთმა ის დრო აცხონოს,
იყო დიდი „შატილობა“,
დღეს შატილში
აღარავინ არ ცხოვრობს.
აღარც რთველი აღარ რთველობს,
მტერიც ვერ მოვარჯულეთ,
ვაი, ჩემო საქართველო,
საით მივალაჯუნებთ?

ვაშისტო!

ცრემლი გდის, ვითომ ტირიხარ,
შენს ტვინში ეშმა კეტიტ ზის,
ისეთი დაცენტილი ხარ,
გინდება ეგოცენტრიზმი.
გინდა, რომ ფესქვეშ გამთელო,
ეგ ფიქრი მონაგონია,
ვაშისტო, შენ საქართველო
რაიხი ხომ არ გგონია?
ეს არის ჩემი სამყარო,
მე ჩემს სამყაროს გაქვებ და,
ვერც ჩემს სამყაროს გამყაროთ,
მე ჩემით ნავალ აქედან.

როდემდე!

ზოგი მთვარეა,
ზოგი – მზე,
ზოგი გართული
ფიქრებით.
მე მიჯაჭვული
ლოგინზე
ნეტა, როდემდე
ვიქნები?
მადლობა, დღეს და
გუშინდელს,
ხვალის დღევ,
ნუ გამიქრები.
აღრე არხარის
ყანითა,
ახლა ვსვამ
ჩაის ჭიქებით.
ისევ წარსულის
ღვანლითა,
ისევ უფლის და
ცის ნებით.

სადღებრძელო

ძვირფასი მამა,
სანამ ყანით დასცილიდა ღვინოს,
მისთვის თამარის სადღებრძელო
იყო მთავარი,
წმინდა მარიამ, ღვთისმშობელო,
და წმინდა ნინო,
ბედნიერია საქართველო,
რომ ჰყავს თამარი!

30 სექტემბერი სახალხო პოეტის, ჯანსუღ ჩარკვიანის დაბადების დღეა, პოეტისა, რომელმაც ეპოქა შექმნა. სხვათა შორის, რამდენიმე წლის წინ, მე-20 საუკუნის 50-იანი წლების, ანუ მას შემდეგ, რაც დიდი გალაკტიონი სახალხო პოეტი გახდა, ეს წოდება პირველად სწორედ ბატონ ჯანსუღს მიანიჭეს. ისე, თავის დროზე, როცა გოგლა ლეონიძეს მომავალი სახალხო პოეტის ლექსები წაუკითხავს, ახალგაზრდა შემოქმედისთვის უთქვამს: „ჯანსუღ, ჩემი ჯილა ხარ!“

ოდ მე კი არა, თითოეულ ჩვენგანს, ცხადია, დაუსრულებლად შეგვიძლია, რამეთუ ამ ქვეყანაში ყველას თავისი ჯანსუღი ჰყავს! მე ჩემს ჯანსუღზე გიამბობთ. უფრო სწორად, კი არ გიამბობთ, გაგებდავ და დაბადების დღეს ერთგვარი პოეტურ-პროზაული ჩანახატი მივულოცავ: თქვენ რომ არა, არ ვიცი, რა მეშველებოდა... თქვენ რომ არა, არც ის ვიცი, აჯანყებულ სიტყვებთან ვინ მიშუმადგომლებდა... თქვენ რომ არა, თავისუფლებასა და პატიებასაც ვერავინ მასწავლიდა... მოკლედ, ბევრი „თქვენ რომ არა...“ თქვენ ხომ ჩემი თავისუფლების ღვთაება და ქანდაკება ხართ! თქვენ ხომ ჩემი ბებერი ლომი, ჩემი ჯანსუღი ხართ! ბატონო ჯანსუღ, იუბილეს გილოცავთ! მიყვარხართ და მიმედვებით!

უფალთან შთქმული ჯანსუღ ჩარკვიანის გადლიანი ძარბული სიტყვა

ჯანსუღ ჩარკვიანმა დიდი ხანი, ქართულ პოეზიაში კუთვნილი ადგილი დაიმკვიდრა. მე-20 საუკუნის 50-იანი წლებიდან მოყოლებული, ის ლაბა ხარვეზი შესდგომია მამულის უღელს და ერთგულად ეწევა ჭაბანს. „მთელი ცხოვრება ერთგულების უღელს მივართევ“, - ამბობს პოეტი ერთ-ერთ ლექსში... ჯანსუღ ჩარკვიანის წლების განმავლობაში იყო ჟურნალ „ცისკრის“ მთავარი რედაქტორი, მწერალთა კავშირის მდივანი, საზოგადოება „თბილისელის“ პრეზიდენტი, საქართველოს პარლამენტის ორი მოწვევის დეპუტატი, ღირსების ორდენის კავალერი, თბილისის საპატიო მოქალაქე და ა.შ. არის გალაკტიონ ტაბიძისა და შოთა რუსთაველის სახელობის პრემიების ლაურეატი. გამოცემული აქვს პოეტური კრებულები და პუბლიცისტური ნიგნი „თავისუფლება ღმერთა ხვედრია“.

ართველო იმდენად შეთვისებულ ცნებებად მაიხნა პოეტს, რომ შეიძლება ლექსი არც კი იყოს მიძღვნილი ხასიათისა და მანძი ილიას მონუმენტურ ფიგურას ვხედავდეთ მასში: „მე ილიას მკვლელის ტანდემს ჩვენშიც ვეძებ, შავარზემულს“ („შარაზე გასული კაცი ამბავი“).

„მოდიხარ არაგვიდან, ლიახვიდან, მოდიხარ იორიდან, ენგურიდან მოდიხარ სიძველიდან, სიახლიდან, მოდიხარ სვანურიდან, მეგრულიდან...“ საქართველოს ისტორიული წარსულის ტრაგიკულ ფურცლებს მიძივდ დაუდალავს პოეტის სული. „ჩემი „გორდა“ „ლეკურსა“ და „სპარსულს“ შეაცვთა“ და „მომლი მომრევიო“, - აცხადებს იგი. მეტად შთამბეჭდავია ლექსი „პატარა ბიჭი „მართვედან“, რომელშიც გადმოცემულია პოეტის განცდები სიმღერასთან დაკავშირებით. ბიჭი მღერის „ქართველო, ხელი ხმალს იკარ“ და „აბუნტეზულა, აბტყდარა, - მუმლი ედება მუხასო“. ავტორი ლექსს დალოცვით ასრულებს: „უმრავლოს აკვნის გამთელი“ ქართველს და „უმალ მტერს დაუმარცხებო“.

პოემა „მგლებს“ თემატიკის მკვლევრობაა. ავტორის თქმით, „კეთილმოწყობე უნდა უსჯულოება ჩაცხა“ და „განვრთილ-მა მგლებმა“ ჯვარს აცვეს საქართველოს სულიერი მამა. ამიტომ, რომ „ცხვარსა და მწყემსსა ერთნაირად უნდა პატრონი“.

„ვენაცვლე მე შენს მუხას და მურყანს, შენს კეთილშობილ გენსა და ვნებას, ქართველ კაცს თავის მამული უყვარს, ქართველი თავის მამულში კვდება“. ლექსში „ჰოი, მამულსო! ავტორი აცხადებს, რომ ეძვირფასება თავისი სამშობლოს „ფარული და უწინო სიბრძნე“ და ამიტომაც შესთხოვს: „და თუ მზაკრობა, უმეცრება კვლავაც იმძლიერებს, ჰოი, მამულსო, შენ მოგვმადლე გონი მღვიძარე“. გონიერების გამოჩენა რომ აუცილებელია ქართველისათვის, ეს კარგად ჩანს შემდეგ სტრიქონებშიც: „რასაცა სხვა ჰვლობს ძალითა, ჭკუითა ჰვლობდეს ქართველი“.

რიცხობრივად მცირე ერმა უამრავი გმირი შვა და, როგორც პოეტი აცხადებს, „მართო ილია რად ღირდა, რად ღირდა დიდი რუსთველი“, თუმცა თანამედროვეობაში ასეთი გმირი არ ეგულებს: „ტყვიანისთვის რომ გაიმეტონ, ასეთი შვილი არა გყავს“ („საქართველო“). თვალთმაქც და მედროვე ადამიანს კი ასე მიმართავს: „შენ შუბლში ტყვიას არავინ გესვრის, რადგან არ ხარ საქართველოს მოყვარე“.

ჯანსუღ ჩარკვიანისთვის ძვირფასია შოთას, ილიას, აკაკის, ვაჟას, გალაკტიონისა და სხვა დიდებულ ქართველთა პოეტური მემკვიდრეობა. განსაკუთრებით გულდასაწყვეტი და ტრაგიკულია მისთვის ილია ჭავჭავაძის მკვლელობა, რაც ერთ-ერთ მთავარ თემად ქცეულა მის პოეზიაში. ილია და საქ-

მხატვრულად ძლიერი და ექსპრესიული

ლექსია „ლამაზი სიკვდილი“, რომელსაც პოეტი ასე ამოთარგმნა: „გავდიადებო, გავსულდიდებო და ავენტუბი მამულს კელაპტრად. დავდებო ცერზე, როგორც ავაზა, ერთს გადავხედავ დღეებს გაფრენილს, მერე მოვკვდები ისე ლამაზად, ვით დიბადა ეს ყველაფერი“. პოეტი იმედოვნებს, რომ კვლავაც მოვლენ შემცველნი ძველი რაინდებისა „გამეხებულის ხანჯლით, ლაშარის მაღლით საესენი და ამიტომ ლექსში „თაობათა დალოცვა“ აცხადებს: „დარჩენი იმათ გითხრან ჩემზე უფრო რაინდულად“.

„უზესთავსო“. ამვიდობა მინიჭე ერსა შენსა“ და მე მზად ვარ, შხამიც კი დაველიო, - ამბობს ლირიკული გმირი. ტკივილიანი და მართალი ლექსების დამწერი უფლისგან მაინც შენდობას ითხოვს: „განათდა შეცა, ვიხილე ღმერთი, რომელსაც მარცხნივ რუსთველი უზის... ბოლოს და ბოლოს ვიმღერე ერთხელ, ვთხოვ, მაპატიო, უფალო მუხის!“ უნდა ითქვას, რომ პოეტს მხოლოდ ქართველი ერის კი არა, მთელი კაცობრიობის ბედი აწუხებს: „რაიც მთავარია - ჩვენი მთა და მდელი, რაიც მთავარია - ჩვენი მზე დავიცვათ, ღმერთო, მოუმართე ხელი საქართველოს, ღმერთო, მოუმართე ხელი დედამიწას“. ამრიგად, პოეტის იდეალა სიკეთე, სიქველე, კაცურკაცობა, უშურველობა, გულმართლობა, რადგან, მთავარია ქვეყანაზე ისე იცხოვრო, კაცის სახელი დატოვო. ალსანიშნავია, რომ ერთი წლის წინ, ილია ჭავჭავაძის გაზეთ „ივერის“ სახელობის პროზა-პოეზიის პროექტმა ჯანსუღ ჩარკვიანს პოეზიის მეფის ტიტული მიანიჭა.

პოემა „რწმენის კედელი“ ამავე პრობლემას ეხება. პოეტს არ სურს, რომ ქართველმა გლეხმა მითოვოს სოფელი და ამით მტერი გაახაროს. „მოვა პატრონი, გადამითელი, და უპატრონებს“, - ამბობს პოეტი და, ამ საფრთხის მიუხედავად, მაინც სწამს, რომ ქართველი კაცი მიხედავს ყველაფერ იმას, რაც გასაფრთხილებელი და საპატრონოა. ამის დასტურია სიტყვები: „ბერმა ლუხუმმა იოვოა ლაშარზე თვალის ნატვრისა“ („რწმენის კედელი“).

ნათელა ჯანტიფშვილი
ჯანსუღ ჩარკვიანს
(ექსპრომტი)
არ გიძებნია ცხოვრება მშვიდი, შენ სხვანაირი არ გწამდა ბედი; თუ რამეს წერდი, თუ რამეს შლიდი, მამულისათვის შლიდი და წერდი... მხრებზე გეკიდა სიზიფეს ლოდი და ტანჯვის გზებზე შემდგარი ოდით, შენი ბედკრული სამშობლოსათვის, მამაზეციერს გაძლებას სთხოვდი! იყო გრიგალი და იყო დელგმაც, იყო რწმენა და იყო ლალატიც, მანაც, გმირულად ელავდა ყველაგან შენი ფარ-შუბი და მუზარადი... კვლავ მწვერვალისკენ გიჭირავს თვალი, წინ გასავლელი გიხმობენ გზები. გადაუხდელი განუხებს ვალი, შესანამლავი განუხებს ზვრები... შორს, გზის სხივებში წვანან ქედები, ქარს მიაქვს ნისლი, როგორც ნაცარი, ისევ დგას შენი რწმენის კედელი, ისევ დგას შენი რწმენის ტაძარი!

„შენ – უკვდავების ჩამონადენო, მშვენიერებაც ხომ შენით ითქვა; დიდება შენდა, ჩემო ნათელო – ქართულო სიტყვავე, ქართულო სიტყვავე!“

კარნეგის ლეონიძე

სანიწორმაციო მხარდაჭერა

1) სამართლის მიმართულებით კრიმინალისტიკის (ფოტოდაქტილოსკოპია) სპეციალობაზე მესამე საფეხური (წინაპირობა: საბაზო განათლების (9 კლასი) ატესტატი), მეოთხე საფეხური (წინაპირობა: აღნიშნული პროგრამის მესამე საფეხურის დიპლომი), მეხუთე საფეხური (წინაპირობა: აღნიშნული პროგრამის მეოთხე საფეხურის დიპლომი ან დიპლომის არქონის შემთხვევაში სტუდენტის პირადი ბარათი).

პროგრამის სანაბრკლივობა მესამე საფეხურზე – 60 კრედიტი (ორი სემესტრი), სსსწავლო და სანარმოო პრაქტიკებით;

სწავლის საფასური 1200 ლარი.

პროგრამის სანაბრკლივობა მეოთხე საფეხურზე – 60 კრედიტი (ორი სემესტრი), სსსწავლო და სანარმოო პრაქტიკებით;

სწავლის საფასური 1500 ლარი.

პროგრამის სანაბრკლივობა მესამე საფეხურზე – 60 კრედიტი (ორი სემესტრი), სსსწავლო და სანარმოო პრაქტიკებით;

სწავლის საფასური 1500 ლარი.

კურსდამთავრებულს ენიჭება კრიმინალისტიკის შესაბამისად მესამე, მეოთხე და მეხუთე საფეხურის პროფესიული კვალიფიკაცია.

2) მცირე ბიზნესის მწარმოებლის სპეციალობის მეოთხე (წინაპირობა: საშუალო განათლების დამატურებელი ატესტატი) და მეხუთე საფეხურზე (წინაპირობა: აღნიშნული პროგრამის მეოთხე საფეხურის დიპლომი ან დიპლომის არქონის შემთხვევაში სტუდენტის პირადი ბარათი).

პროგრამის სანაბრკლივობა მეოთხე საფეხურზე 60 კრედიტი (ორი სემესტრი);

სწავლის საფასური 1500 ლარი.

პროგრამის სანაბრკლივობა მესამე საფეხურზე – 120 კრედიტი (ოთხი სემესტრი);

სწავლის საფასური 1500 ლარი (წლიური).

კურსდამთავრებულს ენიჭება მცირე ბიზნესის მწარმოებლის შესაბამისად მეოთხე და მეხუთე საფეხურის პროფესიული კვალიფიკაცია.

საბუთები მიიღება 1 აპრისტოდან 25 სექტემბრამდე.
სწავლა დაიწყება 28 სექტემბერს.

საბუთების ნუსხა: სკოლის ატესტატი, ვაჭებისათვის სამხედრო აღრიცხვის ბარათი,

2 ფოტო სურათი (3X4), დაბადების მოწმობა, განცხადება.

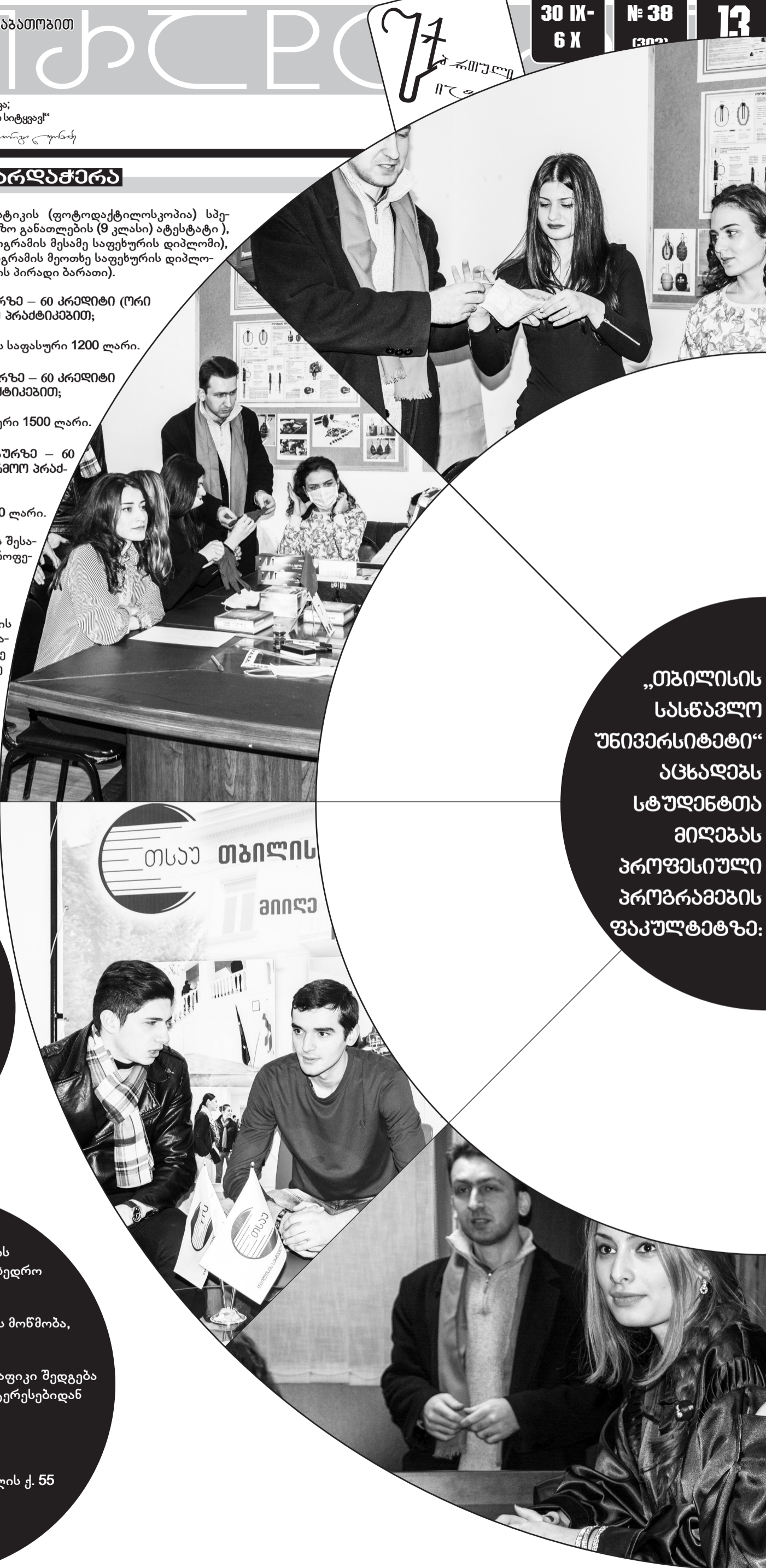
სურვილის შემთხვევაში გადახდის გრაფიკი შედგება ინდივიდუალურად სტუდენტის ინტერესებიდან გამომდინარე.

მისამართი: თბილისი, ნინოშვილის ქ. 55

ტელ.: 2960104

tbuniver.edu@gmail.com

„თბილისის სასწავლო უნივერსიტეტი“ აცხადებს სტუდენტთა მიღებას პროფესიული პროგრამების ფაკულტეტზე:

იმ, სადაც, ჭეშმარიტებაა

ქრისტის ქართული ფესვები

2015 წლის აგვისტოში, კასპში, გრაკლიანის არქეოლოგიური ძეგლის კვლევისას, ძვ. წ. აღ-ით მეშვიდე საუკუნის ტაძარი აღმოაჩინეს, რომლის საკურთხევლის პოსტამენტზე დღემდე უცნობი დამწერლობის ერთსტრიქონიანი წარწერა გამოვლინდა. თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორმა, ისტორიკოსმა ვახტანგ ლიჩელმა განაცხადა, რომ 2700 წლისწინანდელი გრაკლიანის ტაძრის წარწერები სრულიად შეცვლის მსოფლიო დამწერლობის ისტორიას... „ქართული სიტყვა“ ისტორიკოს, ფილოსოფოს აკაკი გასვიანს ესაუბრა, რომელმაც მსოფლიო ცივილიზაციის ისტორიას არაერთი ნაშრომი მიუძღვნა.

**ქალაქი
ნაზარეთი,
სადაც
მაცხოვარი
დაიბადა,
იზერიელეზა
დააბრსეს?!**

– ბატონო აკაკი, თქვენს ნაშრომში – „ცივილიზაციის სათავეებთან“ ასკვნით, რომ მსოფლიო ცივილიზაციის მოთავეები იბერები არიან. გრაკლიანის აღმოჩენამ ეს მოსაზრება დაადასტურა?

– დიახ, ჩემი მოსაზრება დაადასტურდა; გარდა ამისა, დაიმსხვრა საქართველოს ისტორიის გამყალბებელთა ოცნება, რომ ქართველი ერის უდიდესი კულტურა მისი ფესვებისთვის მოეწყვიტათ და იბერიული ქართული დამწერლობა ხან სხვა ერთგან გადმოტანილად წარმოეჩინათ, ხან – სხვათა მიერ ჩვენთვის შექმნილად და ეს მაშინ, როცა ის ყველა ანბანის ვარჯია. ნამდვილად მართალს ამბობს თსუ-ს პროფესორი ვახტანგ ლიჩელი, როცა აცხადებს, რომ 2700 წლისწინანდელი გრაკლიანის ტაძრის წარწერები სრულიად შეცვლის მსოფლიო დამწერლობის ისტორიას.

– მაინც, რა ფაქტორებს ეყრდნობოდით, როცა გრაკლიანში წარმოებულ გათხრებამდე ბევრად ადრე აცხადებდით, რომ იბერები მსოფლიო ცივილიზაციის მოთავენი არიან?

– რამდენიმე ფაქტორს ვეყრდნობოდი, მათ შორის, დედამიწაზე კლიმატური ცვლილებებით გამოწვეულ ზეგავლენაზე დაკვირვებას, ანთროპოლოგიურ მონაცემებს, არტეფაქტებს, ენათა სიტყვარის ეტიმოლოგიას, ისტორიულ წყაროებს, ბიბლიას, ქართველ და უცხოელ მეცნიერთა გამოკვლევებს.

– მოდიტ, ეს ფაქტორები სათითაოდ განვიხილოთ...

– დადგინილია, რომ დედამიწაზე ბოლო გამყინვარება 100 ათასი წელი გრძელდებოდა. ყინულის მოეცვა მთელი ევროპა, აზიისა და ამერიკის კონტინენტის ჩრდილოეთი, სამხრეთიდან ანტარქტიდა ბევრად მეტ სუსხს ავრცელებდა, ვიდრე ახლა

ავრცელებს. ეკვატორულ არეალში კი ყინულის ორმხრივი შემოტევა, ალბათ, გაუსაძლის წარღვეულ წვიმებს გამოიწვევდა, მაგრამ ფლორა-ფაუნას, მით უფრო ადამიანს, გარემოსთან შეგუების დიდი უნარი აქვს და ამიტომ გადარჩა, ცოცხლობდა, შთამომავლობას აჩენდა. ამის დასტურია გერმანიაში ნაპოვნი ნეანდერტალელის ჩონჩხი, რომელიც 35 ათასი წლისაა. ცხადია, ამგვარ გეოგრაფიულ შემოგარენებში ადამიანის მიერ კულტურის რაიმე ფორმის შექმნა

შეუძლებელი იყო. თავისი ციკლოზობა დიდ გამყინვარებასაც ჰქონდა: შემოდგომა, ზამთარი, გაზაფხული. ამიერკავკასია, წინა აზია, სპარსეთისა და ინდოეთის სამხრეთი ნაწილები სრული გამყინვარების პერიოდშიც და მით უფრო მისი გაზაფხულობის ხანაში, შედარებით ზომიერი კლიმატით გამოირჩეოდნენ და აქ ადამიანის განვითარებისათვის უკეთესი პირობები არსებობდა. დათბობისთანავე, ადამიანები მკვიდრ ცხოვრებაზე გადაე-

იდნენ.

– ამ ტერიტორიებზე ყველაზე უადრესი არტეფაქტები სადაა აღმოჩენილი?

– უძველესი არტეფაქტები ჯერჯერობით აღმოსავლეთ საქართველოში, წინა აზიაში, მესოპოტამიაში აღმოჩნდა. დმანისში აღმოჩენილი ჰომოერექტუსი – ჰომოგეოგრაფიკუსი 1,8 მილიონი წლისაა და მთელ დედამიწაზე ჰომოგეოგრაფიკუსი აქედან გადაადგილდა. რახან საქართველოში, გრაკლიანის მიდამოებში ადამიანის უწყვეტად ცხოვრების დრო, პალეოლითიდან დღემდე, 300 ათასი წლით განისაზღვრა, გამოდის, რომ იგი ერთი გენეტიკური მოდემის ანთროპო, ანუ იბერი-ქართველია.

რაც შეეხება არტეფაქტებს, მათგან რამდენიმეს აღვნიშნავ. ქართლშიც და ქვემო ქართლშიც ნაპოვნი რვა ათასი წლისწინანდელი კერამიკული ჭურჭელი ღვინის ნაკვალევით, ყურძნის ნიჰნებით, ხორბლისა და ქერის მარცვლებით, თქვენ წარმოიდგინეთ, ყურძნის მტევნების მოხატილობითაც. აი, ცივილიზაციის საწყისი!

გრაკლიანი მხოლოდ სავიზიტო მოვლენაა, თუ მსოფლიოს მეცნიერები ქართული კულტურით, ქართული ენით დანტერესდნენ, ცივილიზაციის საფუძვლები იბერიაში აღმოჩნდება!

– კიდევ რა ფაქტორებს დასახელებთ ამ აზრის განსამტკიცებლად?

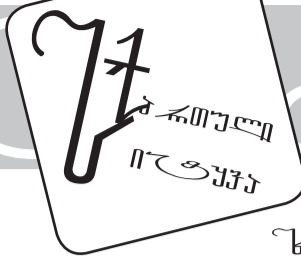
– ისმება შეკითხვა: ვინ იყვნენ პელაზგები? შუმერები? ქალდეველები? დათბობის მერე, ყინულისგან გამოთავისუფლებულ და ფლორა-ფაუნით მოფენილ ადგილებში ამიერკავკასიასა და წინა აზიიდან მოსახლეობის მიგრაციის პროცესები დაიწყო. ეს მიგრანტები იბერები იყვნენ. მიდიოდნენ და თან კულტურული მიღწევები მიჰქონდათ.

ამ თემებს მსოფლიოში სახელგანთქმული ბევრი მეცნიერი გამოეხმურა.

ფრანგი მეცნიერი ედუარდ დემოლინისი წერდა:

„ეგეოსიდან თუ ზევით ავიწევთ, ვხედავთ სამხრეთ გერმანიას, საფრანგეთს... ეს ადგილები ეკავათ იბერებს. ამისი კვალი შენახულია გერმანულ და ფრანგულ ენებში და ამასვე მოწმობს ადგილებისა და მდი-

საქართველოს მემკვიდრეობის მინისტრის განცხადებით

„შენ – უკვდავების ჩამონადენო, მშვენიერებას ხომ შენით ითქვა; დიდება შენდა, ჩემო ნათელი – ქართული სიტყვა, ქართული სიტყვა“

კარგე ლექსი

იმ, სადაც, ჭიშკარიტებაა

მე-14 გვერდიდან

ნარეების სახელები... ეთრუსკები ისე, როგორც პელაზგები, კოლხეთიდან არიან გადასახლებულნი და კოლხეთმა სათავე დაუდო მედიტერანულ (ხმელთაშუაზღვის კულტურა) კულტურას, მის ფიზიკურ და სოციალურ ტიპს, მის მხატვრულ გემოვნებას“.

პელაზგებს ეკავათ ეგეოსის ზღვის მიმდებარე მიწები, მათ მიღწევებზე აღმოცენდა ბერძნული კულტურა. ეთრუსკები რომის მიდამოებსა და ასევე, მდინარე ტიბრის შემოგარენში განთავსდნენ. სწორედ მათ მიღწევებზე აღმოცენდა რომაული კულტურა.

ტიბრი იბერიულად (სვანურად) მდინარეს, ნაკადულს ნიშნავს. მეტიც, როგორც ინგლისელი ისტორიკოსი მორტონი წერდა, იბერები „გახდნენ ბრიტანეთის კუნძულების თანამედროვე მოსახლეობის ერთ-ერთი ძირითადი მამამთავრები, განსაკუთრებით, ირლანდიაში, უელსსა და ინგლისის დასავლეთში“.

რუსი ისტორიკოსი იშევსკი კი წერდა: „ესპანეთის უძველესი მოსახლენი იყვნენ იბერები... იბერები ახლანდელი ბასკების წინაპრები, დარჩნენ პირინეებში და ნახევარკუნძულის ნაპირებზე. კელტები ცხოვრობდნენ მდინარე გვალიანის ნაპირებზე... უმაღლესი ხარისხის განათლებით გამოირჩეოდნენ სამხრეთის ნაწილის ტომები, განსაკუთრებით, ტურდეტანის იბერები. მათ, რომელიც მწერლების გადმოცემით, ჰქონდათ თავისი ლიტერატურა, ისტორიული ძეგლები, ხალხური სიმღერები და ძველი კანონები, დაწერილი ლექსად, რომელთაც ისინი 6000 წლისად თვლიდნენ“.

რა გამოდის, ბატონო აკაკი, ევროპული ერების წინაპრები იბერები არიან?

იბერთა დამწერლობა ესპანეთში, დღეის ჩათვლით, რვა ათასი წლისაა. და საიდან წაიღეს ეს ცოდნა? – ამ კითხვას ერთი პასუხი აქვს: იბერიიდან!

ამას ამტკიცებს ქართული ჰემატრიის უძველესობა. ჰემატრია ასო-ნიშანთა სახელების გამოყენებით, მათი რიცხობრივი მნიშვნელობით, სამეტყველო ლექსიკის შექმნაა. უძველესი იბერიული საკრალური სიტყვარი სწორედ 8-10 ათასი წლისაა.

თუ ამ მსჯელობას გავყვებით, მაშინ მართალი ყოფილა ბიზანტიელი ლექსიკოგრაფი სვიდა, რომელიც ამტკიცებდა, რომ „ადამი – დამწერლობისა და ხელოვნებათა ავტორი იყო“. ხოლო ედემი, სადაც უფალმა აიყვანა ადამი, მამა ავთანდილ გიორგობიანის მტკიცებით, რაჭაშია, ფასის მთის სიახლოვეს.

რუსი მეცნიერი მალიშევსკი წერდა, რომ „შავი ზღვის ჩრდილო ნაპირები – სამხრეთ რუსეთი დასახლებული იყო ლაზი ტომებით...“-ზე დაბოლოვებული ქალაქების სახელები ტამანიდან ყაზანამდე კავკასიურია“.

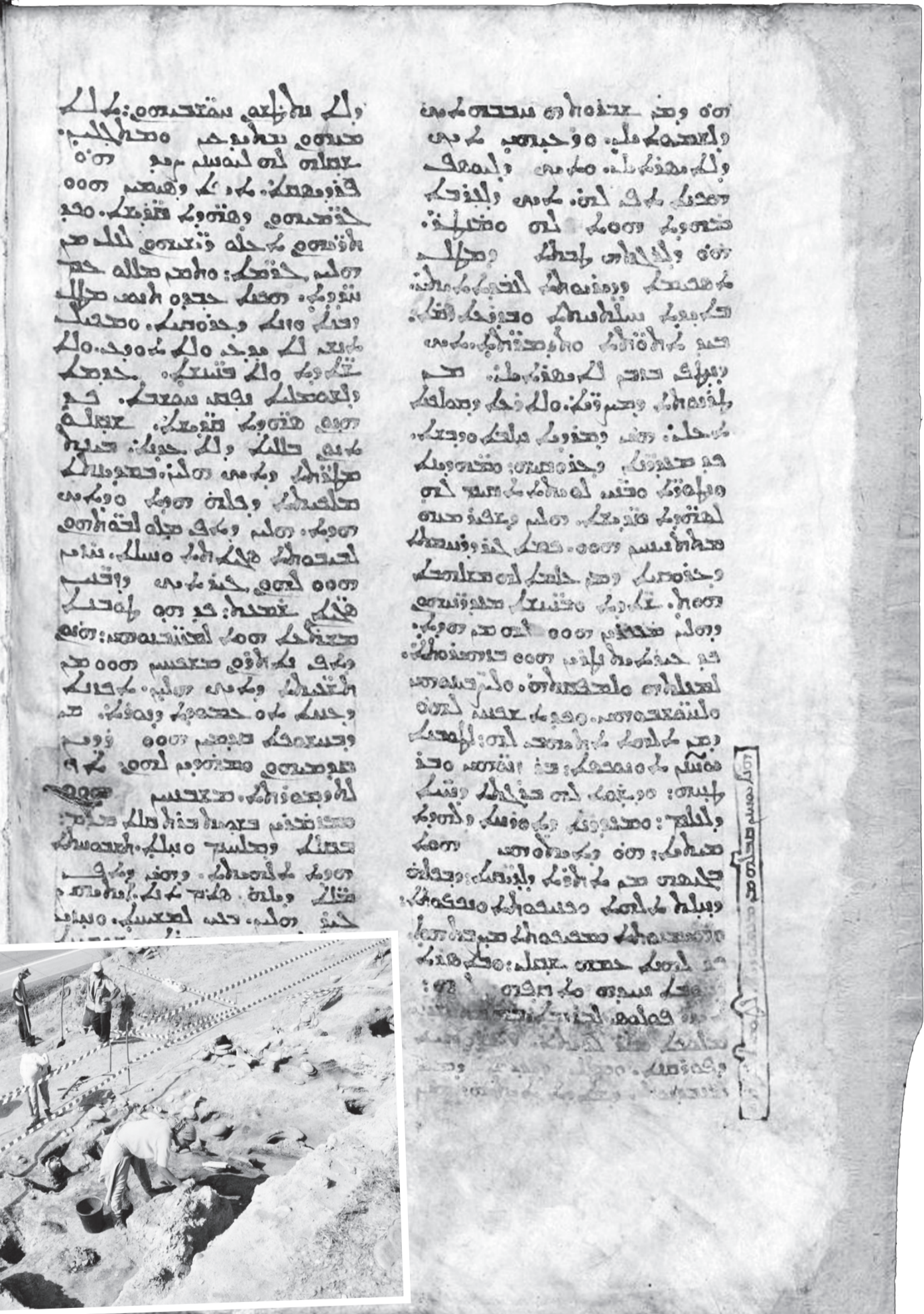
„ჰალ“ იბერიულად, ანუ სვანურად ნათებაა, ღმერთი ათასწლეულების განმავლობაში წარმოედგინათ ნათების, ელვის სახით. მატრიარქატის ეპოქაში წინამძღოლი ქალი იყო და ადამიანებს ღმერთიც ქალის სახით წარმოედგინათ. „ჰალ“-ს იბერიული დედის სახელი „დი“ დაერთო – „ჰალ+დი“=ქალ-ღვთაებას (ასიმილაციით).

შემდგომ „ჰ“ იქცა „ფ“-დ (ფარად), შემდეგ – „ხ“-დ (ხანად). ლათინო-ევროპულ ენებში ტრანსკრიფციით ითარგმნა „ქანად“ და საბოლოოდ მივიღეთ ქალდეა.

ურარტუში, ძვ. წ. აღრიცხვის მე-6 საუკუნეში, არმენთა შემოსვლამდე იბერიელები ცხოვრობდნენ. ურარტუს სახელმწიფოებრივი ზეობის ხანაში უკვე პატრიარქატის ეპოქა და ღმერთიც მეომარი მამაკაცის სახით წარმოედგინათ. ხალდიმ ფუნქცია იცვალა და გარდაიხსნა მეომარ ღმერთად – ხალდედ. სახელი „ხალდე“ სვანეთში ერთ-ერთ სოფელს ჰქვია.

ამ ყველაფრიდან რა დასკვნის გაკეთება შეიძლება?

დასკვნა ასეთია: რომელი ენითაც ის-

ნება ეტიმოლოგიურად ტოპონიმი, ეთნონიმი, თეონიმი, ისინი იმ ერის კუთვნილებაა. მაშასადამე, ფალდეველები იბერებია და იბერიიდან არიან მიგრირებულნი. შუამდინარეთის ველზე პირველმოსახლეებმა მიიტანეს კერამიკის ფორმები თავისი ქვეყნიდან, უძველესი კერამიკის სამშობლო კი იბერიაა.

ძვ. წ. აღ. მე-2 ათასწლეულში, იბერიიდან გადასახლებულებმა შექმნეს დიდი კულტურის მქონე ორი სახელმწიფო – დიდი ხეთი, დღევანდელ კაბადოკიასა და მის ჩრდილოეთით და მცირე ხეთი, დღევანდელ პალესტინაში, რომელიც შემდგომ შეუერთდა ისრაელს და დაერქვა იუდეა, რომლის ქალაქ ნაზარეთში იშვა იესო ქრისტე.

რა მაგალითების მოყვანა შეგიძლიათ იმის დასამტკიცებლად, რომ იბერიული სიტყვარი მსოფლიო ენებში განივთულია?

– ამის დამამტკიცებლად მხოლოდ რამდენიმე მაგალითს მოვიტან:

„გარდე-წრე“ ფრანგულად, „გარდე-წრე“ სვანურად.

„გეო“, „გე“ – მიწა ბერძნულად, „გიმ“, „გი“, „გე“ – მიწა მეგრულად და სვანურად.

„ვატუშ“ – სივარდილე ლათინურად, „კუშ“ – სიმუხე სვანურად.

„ლინკელ“ – კუთხე გერმანულად, „ლინკელე“ – კუთხეში მიმწვედვა სვანურად.

„იმბეცილო“ – უმეცარი ლათინურად, „უმბეცილ“ – უმეცარი სვანურად.

„ლიბიდო“ – მოზიდვა ლათინურად, „ლიბიდ“ – მოზიდვა სვანურად.

„რივერ“ – მდინარე ინგლისურად, „რივე-ღვარი“ – სვანურად, „რივენ-დიდი“ – მდინარე სვანურად.

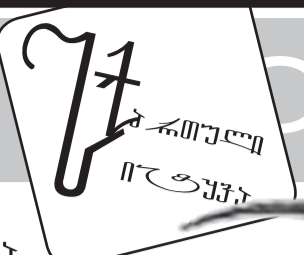
„დევა“ – ქალიშვილი რუსულად, „დივო“ – ქალიშვილი სვანურად და ა.შ.

ბოლო დროს ევროპელმა მეცნიერებმა ენის წარმოშობის ადგილად კავკასია, კერძოდ, საქართველო აღიარეს, ამერიკელმა მეცნიერებმა კი, სვანური დნმ-ის ანალიზით დაასკვნეს, რომ იგი მიეკუთვნება უზრეველდენტოდ უძველესი ცივილიზაციის შემქმნელ ხალხს. ამიტომ ქართველი ერი, როგორც უძველესი ცივილიზაციის სათავე, მსოფლიოს მიერ დაცული უნდა იყოს.

– ბატონო აკაკი, თქვენული საშეცდომით თეორიებით საქართველო და ევროპა უხსოვარი დროიდან ერთიანი ყოფილან.

– სწორედაც ასეა, დიდი გამყინვარების მერე, ევროპის კონტინენტი და სხვა გეოგრაფიული ადგილები იბერებმა აითვისეს. ლათინო-ევროპულ ერებში იბერიული სიტყვანია განფენილი და ყველა შემთხვევაში, ისტორიული ლოგიკა ჩვენს მხარესაა.

ესაუბრა ნათია გოზიტძიძე

საქართველოს სახელმწიფო სისტემების განვითარების ხელშეწყობის მიზნით

„შენ — უკვდავების ჩამონადენი, მშვენიერებას სომ შენით ითქვა; დიდება შენდა, ჩემო ნათელი — ქართული სიტყვა, ქართული სიტყვა“
კონსტანტინე

გზა ქაოზისაკენ

წითელი ქაოზი და გოიგობი

ელიავაზე ბარაკებს მოადგენ, დანგრევა და მიწასთან გასწორება დაიწყეს ხუხულებს, რომელიც ჩემთვის ოაზისივით იყო. ქაოზები ამოაშრეს, გვერდზე კოროპუსები წამოჭიმეს. ისევ იმ ხუხულა ბარაკებს მივტყობ, შტაბს, სადაც მე, პონჩიკა სერგო და კონო ვიკრიბებოდით. მანანწალა, უპატრონო ძაღლების ჯარს, ჩვენს ერთგულ მეგობრებს, ხელქვეითებსა და გულშემატკივრებს, ჩვენს საყმანვილო დაცვას. ამათი შიშით, ასაკით უფროსი ბიჭები ზედმეტს ვერ გვიბედავდნენ. რა სჯობდა ცუგოების, მათი ლეკვების გარემოცვაში ყოფნას. აი, ვზივართ მათ გარემოცვაში. ლეკვები თამაშობენ, ყირამალას გადადიან, რომლებიც გაიზრდებიან და ჩვენი გვარდიის სრულფასოვანი წევრები გახდებიან. მათი დედიკოები და მამიკოები, ათასი ჯურის ძაღლის ჯიშის სისხლგარეულები, თითო გენისგან, საუკეთესო თვისებებით შეიარაღებულნი. ბერტა, ლედი, ალია, მუხტარა, მურა, ლომა — თითები არ მყოფნის მათ ჩამოსათვლელად, იმდენი არიან. თვალეზი გვიყურებენ. ერთი ამით თვალეზი ჩაგახედო. დაინახათ ისეთ, ისეთ სიყვარულს ჩვენდამი, იმხელა სათუთ დამოკიდებულებას, ალტაცებისგან ამოიხრებო. ენა გადმოგდებულეები ქმუტუნებენ, თავიანთ ენაზე გვესაუბრებიან. ზოგი წკმუტუნს გამოურევს, ეს, ალბათ, სოფლის სამდურავია. ერთი დაგანახათ, კუდების ხათქუნს რომ ატყენ. მიწას უხათქუნებენ, თითქოს პატაკს გვაბარებენ:

— როგორ გაბედეს, რამ მოაფიქრათ უფროს ძიებს ჩვენი წყენინება...

ერთი-ორი ბარაკი დარჩა. ორი ოჯახი დავრჩით — აქ აშენებულ კოროპუსში ჩვენი ადგილი არ მოიძებნა. გლდანში, ახალწამონყებულ, დიდ განაშენიანებაში შემოგვთავაზეს ახალი, სამოთახიანი ბინა. დედა გადაირია, გლდანში რა მინდა? შვილები ტურა-მელას შევაჭმევინო, სირცხვილით სად გამოვყო თავიო. ზევიდან უპასუხეს, რახან იზოლირებული სახლი არ ისურვეთ, ახია თქვენზეო. აქვე, მეზობლად, ძველ თბილისურ ეზოში შემოგვთავაზეს საცხოვრებელი ფართი. დედამ სიხარულით შემოკრა ხელი-ხელს, ქალაქში ვრჩებიო. შევკარით ბარგი-ბარხანა, რომელიც ერთ ხელის გულზე დაეტყოდა...

მივედი ახალ გარემოში. გამიჭირდა შეგუება. ძველი ბუდე მერჩივნა, თავისი მორღვეული გვერდებითა და სერჟი-კონჩიკა-კონოებით. ქარმა დაუბერა. ბაბუნა-ვერას ბუსუსებივით დავიფანტენით.

სახლიდან გამოვიდვარ, ნეტა, კაციშვილი არ იდგეს უბანში. მარტომ გავიბინო მონაკვეთი, მივიდე სკოლაში. გაკვეთილებზე ვხალისობ, დროის უქმად ხარჯვის კლასიკური მაგალითია, მაგრამ სასარგებლო იმითაა, რომ უმისამართოდ არ დავყალიბობ. გაკვეთილების შემდეგ, როგორც ყველა პატიოსანი ბავშვი, სახლში ვბრუნდები. უბნელ, ჩემკბილა ბიჭებთან ურთიერთობა ჯერ ვერ ავანყე. შორიდან ვზომავთ ერთმანეთს. ერთმა მათგანმა, ჩემი მისამართით, უხამსი რეპლიკა ისროლა იმ დროს, როცა ჩემთვის პატიოსნად სახლისკენ მივდიოდი და წინასწარ, სიხარულით მაზმორებდა იმის გაფიქრებაზე, თუ როგორ გადავშლი წიგნს და გადავეშვები უთავო მხედრების, თავიანი დოულებების სამყაროში. ეგრე არ უნდამეთქი, ხელი წამოვავლე წითელ, მამაპაპურ, ნახვრეტებიან აგურს, რომელიც ჩემდა ბედად, იქვე კედლის კუთხეში ინონებდა თავს, გამზადებული ვინმე ილბლიანის თავის მოსაფხანად. „ბირჟამ“ დაშინახა აგურით ხელში, გაცეცხლებული სიფათით. არც ვაცივი, არც ვაცხელე, რეპლიკის ავტორისკენ მივეცი აგურს მიმართულედა. ფეხის კოჭი გაეკანრა ოდნავ. სამაგიეროდ, მალევე დაემეგობრდით... მაგრამ მაინც ვერ არის ყველაფერი თავის რიგზე დანიის სამეფოში. ერთი უცნაურობა დამჩემდა: მარტომდმარტო წანწალი კინოთატარებში. პირველი მიზეზი, ალბათ, ფინანსური უკმარისობა გახლავთ, ქესეტობა. მეორეც ის, — მე ვარ ასეთი ტიპი. უფულობა არავერ შუაშია. ჯოგად სიარული გულზე არ მეხატება. განსაკუთრებით, კინოთატარ „ამირანში“ მიხარია შესვლა. აქ მარტო ფოცია ისეთი, დაცემა; ჭერი მოხატულია ანგელოზებითა თუ ძველ ბერძნულ-რომაულ, იქნებ, სულაც, ბიბლიური სიუჟეტებით. აბა, მაგდენი მესმის? ბოლომდე ვერ გავუგე. ძველი სამყაროა. შესვლისთანავე, სულ მინდა ჭერს ვუტყვირო. უარს არ ვიტყოდი, ოღონდაც შემეძლოს, იქ გადასახლებაზე. კუთხეში, შემალღებულა ცოტა, როიალი დგას, შავია, რა დაშავდება, სენსის წინ, იჯდეს ვინმე გზაკვალაბნეული და უკრავდეს, ნურც გაფრინდები, ნურც მოფრინდები. ხომ გითხარით, დაცემა ადგილია. ისე ვუფრთხილდები, ნაყინის მირთმევაც კი მერიდება. ასე მგონია, ზემოთ გამოსახულ, ლამაზ არსებებს ეწყინებათ. მათ არამინიერ იერსახეს ფერი გაუხუნდება. შეიძლება, საერთოდაც, გაქრნენ და მიმატოვონ. დავრჩები გამაგრისებელი წყლის, გამყიდველის ამარა. კინოს დანყებამდე, კარგია მარჩიელობა — რა იქნება, როგორ იქნება. გული სიხარულით მიცემს იმის წარმოდგენისას, თუ როგორ აცემციმდება ეკრანი, თან ვილაც ვირისთავს რა კარგად მოუფიქრებია: ჯერ კინოჟურნალს გაჩვენებენ. ეს იმას ნიშნავს, კარგ საქმელს საუცხოო დესერტი დააყოლო.

ერთი პატარა ტანის ბებო შემოდის. ხელში ძველი ჟურნალ-გაზეთები უჭირავს, ყიდის. ენადაა გაკრეფილი. შეუძლია, ათ კაცს ერთდროულად გასცეს პასუხი. სენსის დანყებამდე, გულმოდგინედ ცდილობს, გაასალოს პრესა. აი, გაილო დარბაზი. წამოვიშალეთ. მაყურებელი შესასვლელ კარს მიანყდა. არსად მეჩქარება. ვუცდი, ვიდრე უკანასკნელი კინომოყვარული არ დატოვებს ფოცის. გზა თავისუფალია. შევდივარ... შეყვარებული წყვილები უკანა რიგებს იკავებენ. ხანშიშესულები და ასაკით პატარები შუა და წინა რიგებს ვავსებთ. პრესა ბებია ციბრუტივით ტრიალებს, ნახევარ ფასად გვაჩვენებს ყველგასულ ჟურნალებს, თან მოკლე ანოტაციას ურთავს:

ისა ამინი ტუალეტიის ძალადღვა დანერილი დღიური

(გაგრძელება. დასაწყისი იხ. „ქართული სიტყვა“ №30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37)

— შეიძინეთ ჟურნალი „ეკრანი“, გაეცანით მსახიობების ბიოგრაფიას, ნუ ჩაიძირებით უცოდინარობის ქაოზში...

შეყვარებულ წყვილს მიადგება. ბიჭს ამუნათებს, უყიდე, ახალგაზრდავ, შენს კოხტა გოგოს მოდების ჟურნალი. საქორწინო ბეჭედივით ბევრს არ ვითხოვ. სულ ორმოცი კაპიკი ღირს. იჩქარე, ვიდრე შუქი ჩაქრება, არ ინანებ. სიბნელეში კითხვის და თვალღერების დრო არ გექნება... კავალერი წითლდება. გარეშემო ხალხის მზერა წვავს, ეს აბეზარი ბებო მოიშოროს, არ დავიძებნებ, მანეთიანს აჩვენებს, ჟურნალს ართმე-

ვს. — ხურდა არ მინდა, — აყოლებს გულმოსული. ბებო პრესა შეტევაზე გადადის: — არც მე მინდა ხურდა... პასუხობს, განიწმამებული თავის სიბერეზე. სამ-ოთხ ყავლა-გასულ გაზეთს აჩვენებს მომავალ სიძეს, თან მოძღვრავს, სკამზე დაიფინეთ, არ გაცივდეთო...

ყოველთვის მოიძებნება გაიძვერა ვიგინდარა. შუა რიგებიდან უხმობს, ეძახის, ჟურნალი, აქეთ მოდი. ეს დედაბერი, გახარებული, რიგებს შუა მიიწევს. მაყურებელს ეჯავჯლანება, გასწივ ფეხები, რას გაშლართულხარ. ადექი, გამატარე... მივა შუა რიგამდე, კითხულობს, აბა, ვის უნდოდა ჟურნალი?.. მხას არავინ იღებს, სიჩუმეა. გაიგე ვინ დაუძახა. იწყება ბობოქარი სიტყვების ნიაღვარი, წყველა-კრულვა. ამასო-

გაგრძელება გვ-17 გვ.

საქართველო
საქართველო. ჟურნალი

„შენ — უკვდავების ჩამონადენო, მშვენიერებაც ხომ შენით ითქვა;
დიდება შენდა, ჩემო ნათელი — ქართული სიტყვავე, ქართული სიტყვავე“

ვინაიდან

■ არა-ჩვეულებრივი გვირდი

ქალის სურნელით გაბრუებული ალ პაჩინო

„სახანაირი კაცის“ მხატვარი
„სახანაირი კაცის“ და „ნათლიმამის“ შეუძლია, საათობით სიყვარულზე ილაპარაკოს, თუმცა ყოფილ შეყვარებულებზე ერთი აუგი სიტყვაც არ წამოსცდება... ალ პაჩინომ ჩინებულად იცის, რომ ქალები მასზე ჭკუას კარგავენ.

„მომწონს ლეონარდო დი კაპრიო, ახალგაზრდობაში მეც ასეთი ვიყავი და მეც, ლეოს მსგავსად, სექს-სიმბოლოს მინოდებდნენ. ასი წლის წინ, მართლაც, ბევრ ქალს ვუყვარდი“, — ამბობს 74 წლის პოლივეუდელი, რომელიც ქალთა გულთაპყრობელად მანამ იქცა, ვიდრე ვარსკვლავის სახელსა და პოლივეუდურ დიდებას მოიხვეჭდა.

„ხშირად დასაძინებელი ადგილიც არ მქონდა, თეატრში მეძინა, ან ლამეს მეგობრებთან ვათევდი. ზოგჯერ ეს მეგობრები ქალები იყვნენ“, — იხსენებს მსახიობი, რომელიც აღიარებს, რომ ყოველთვის რომანტიკოსი იყო, გრძელ სასიყვარულო წერილებს წერდა და შეყვარებულებთან შესახვედრად ფანჯრიდანაც ძვრებოდა.

„წერა რომ მეხერხებოდა, სხვა საქმეს ხელს არ მოვკიდებდი. ერთხელ, ქალს, რომელიც ძალიან მიყვარდა, წერილს ვწერდი, მაგრამ ეს წამდელი წამება იყო! საათს დაეხედე და აღმოჩნდა, რომ 5 საათი გასულიყო. ის წერილი არც გამიგზავნიან“, — ღიმილით ამბობს ვარსკვლავი.

ალ პაჩინო უმალ საჯაროდ გამოტყდება ყავის სიყვარულში, ვიდრე ქალისადმი გრძნობას აღიარებს — თავის ურთიერთობებს მუდამ გულდასმით მალავდა და არც დღეს სიამოვნებს იმის ახსნა, თუ რატომ არ მიიყვანა საქორწინო საკურთხეველთან ერთი გულისსწორი მაინც.

„შეიძლება ითქვას, რომ არაერთხელ ვიყავი დაქორწინებული. მე ხომ რამდენჯერმე მქონდა ხანგრძლივი, ღრმა და სერიოზული ურთიერთობა ქალებთან. შესაძლოა, ერთი-ორჯერ შევცდი... მამაკაცებს ერთ რჩევას მივცემ: თუ შვილის ყოლას გადანწყვეტენ, კარგად აწონ-დაწონონ, მათი შვილის დედა ვინ უნდა იყოს“, — ამბობს ალ პაჩინო.

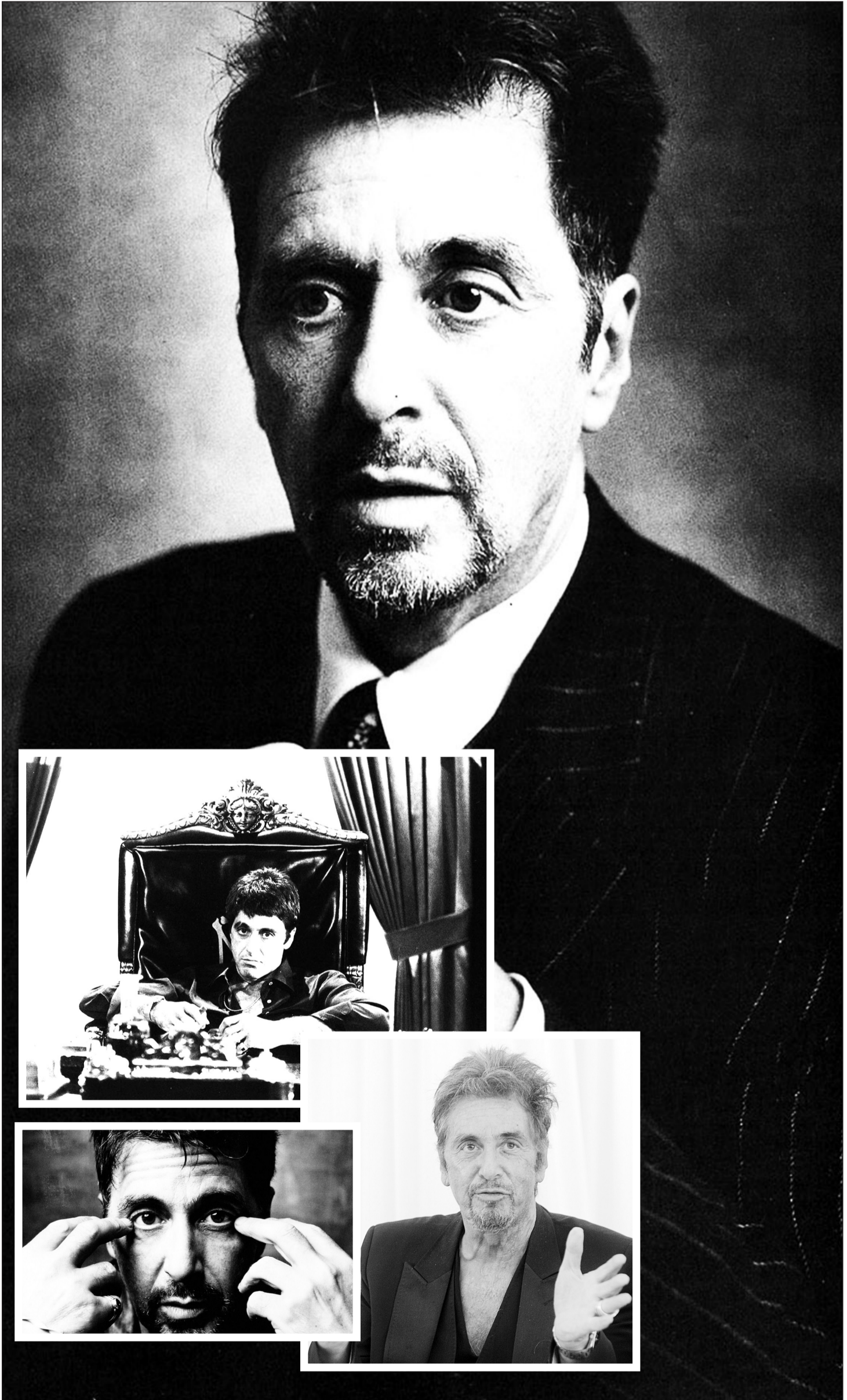
ალფრედო ჯეიმს პაჩინო 1940 წლის 25 აპრილს ნიუ იორკის კრიმინალურ რაიონ პარლემში დაიბადა და ბრონქსში გაიზარდა. წარმოშობით სიცილიელია. ამიტომ გასაკვირიც არაა, რომ ბავშვობაში ჩხუბისთავი გახლდათ. მეგობრები „სონის“ ეძახდნენ, თუმცა მოგვიანებით, მეტსახელი შეეცვალა — ალი თეატრმა გაიტაცა და „მსახიობად“ იქცა. ამ გატაცების გამო, სკოლა, პრაქტიკულად, მიატოვა და ინგლისურის გარდა, ყველა გამოსაშვები გამოცდაც ჩააგდო, რის გამოც დედასთან სერიოზულად იჩხუბა და სახლიდან წავიდა.

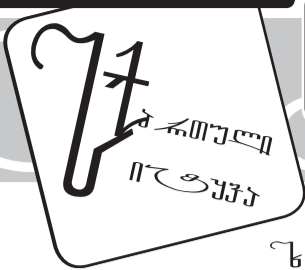
იმისთვის, რომ სტრასბერგის სტუდიაში სწავლის საფასური გადაეხადა, მომავალი ვარსკვლავი ყველანაირ სამუშაოზე თანხმდებოდა — დამლაგებლადაც უმუშავია და ფოსტალიონადაც.

1969 წელს, ფილმში — „მე, ნატალი“ ალ პაჩინოს კინოდებიუტი შედგა. ამბობენ, რომ 1970-1975 წლებში რომანი ჯილ კლეიბერგთან მქონდა. შემდეგ კი, — დაიან კიტონთან, რომელიც ფილმ „ნათლიმამაში“ მისი ცოლის როლს ასრულებდა, თუმცა 1973 წელს, ჟურნალისტი გაიფლეთი წერდა, რომ პაჩინოსა და კლეიბერგს შორის არა დაიან კიტონი, არამედ, თიუსდეი უეილდი ჩადგა. დაიან კიტონი და ალი, 1974 წლიდან მოყოლებული, ერთმანეთს დროდადრო ხვდებოდნენ და შორდებოდნენ, მათი გზები საბოლოოდ ფილმ „ნათლიმამა 3“-ის გადაღებებისას გაიყარა, როცა დაიანმა პირობა წაუყენა: ან დავექორწინდეთ, ან დავშორდეთ.

ვიდრე ავტომობილზე ბობი დირფილდის მთავარ როლზე დამტკიცებდნენ (1977 წ.), ალ პაჩინო კიდევ შვიდ ფილმში გადაიღეს. შემოსვენებულ ფილმში პარტნიორობას შეეცარიელი მსახიობი მარტა კელერი უწევდა.

მათი რომანი როგორღაც შეუმჩნევლად დაიწყო. გადასაღებ მოედანზე ალის ტემპერამენტისანი გამოსდომებისა და მარტას რეაქციებისთვის განსაკუთრებული ყურადღება არავის მიუქცევია. საიდუმლო მხოლოდ მაშინ გამჟღავნდა, როცა წყვილმა

საქართველო
საქართველო

„შენ – უკვდავების ჩამონადენო, მშვენიერებას სომ შენით ითქვა;
დიდება შენდა, ჩემო ნათელო – ქართულო სიტყვავ, ქართულო სიტყვავ!“

კარგო ლინი

არა-ჩვეულებრივი გვირდი

მე-18 გვირდიდან

ცხოვრება ერთ ჭერქვეშ დაიწყო. ეს რომანი ტაიფუნს ჰგავდა – შეყვარებულები გრძნობების საჯაროდ გამოჰლაკნებასაც არ ერიდებოდნენ, თუმცა ქორწინებაზე კრინტიც არ დაუძრავთ – ეტყობა, მეტისმეტად განსხვავებული ხასიათი ჰქონდათ. მათი რომანი ხანმოკლე აღმოჩნდა, თუმცა თბილი და მეგობრული ურთიერთობა განშორების შემდეგაც შეინარჩუნეს.

ქალებმა ალ პაჩინოს ცხოვრებაში მნიშვნელოვანი როლი შეასრულეს. ვარსკვლავის აღიარებით, ზოგჯერ სიყვარულს სერიოზული ნერვული დაძაბულობისგან უხსნიან.

„სახენაიარეკ კაცში“ გადაღება ძალიან რთული იყო. სულ შეშლილობის ზღვარზე ვიყავი, მაგრამ სიყვარული მეხმარებოდა. იმ პერიოდში თავდავიწყებით მიყვარდა. ცხოვრებაში ასე სულ რამდენჯერმე მიყვარებია“, – ამბობს მსახიობი. ქალი, რომლისადმი სიყვარულიც ასე ეხმარებოდა, ბევრნაირი დანჯელო იყო, რომელსაც პაჩინო 1996-2003 წლებში ხვდებოდა. ბევრნი მას ორი შვილი აჩუქა: ანტონ ჯეიმსი და ოლივია როუზი.

ეფექტური მარტას შემდეგ, პაჩინოს ცხოვრებაში სამსახიობო ხელოვნების პედაგოგი იანა ტერანტი გამოჩნდა, რომელთანაც ვარსკვლავს ქალიშვილი ჯულია-მარი შეეძინა.

2005 წელს ალის გული არგენტინელმა ლამაზმანმა, ლუსილა სოლამ მოინადირა, რომელიც პაჩინოზე 40 წლით უმცროსია. წყვილმა ერთმანეთი წვეულებაზე გაიცნო.

„მეგონა, რომ მასთან ურთიერთობა რთული იქნებოდა, თანაც ის სახელგანთქმული მსახიობია, მე კი... თავიდან მეგობრები ვიყავით, შემდეგ, შვილებმა დაგვაახლოვეს“, – იხსენებს ლუსილა.

როცა პრესამ პაჩინოს ჰკითხა, თუ როგორ წარმოუდგენია ლუსილასთან ურთიერთობების შედგომა განვითარება, მიუგო, რომ „მოვრალია“ ლუსილას სიყვარულით და მასში ყველაფერია, რაც ოდესმე სდომებია, რომ ქალში დაენახა...

„დაქორწინებული არ ვყოფილვარ და საეჭვოა, ეს ოდესმე მოხდეს, – ამბობს ვარსკვლავი, – თავად ქორწინების იდეა არ მიპიტნავება“.

გავრცელებული ცნობით, ალ პაჩინოს სატრფოებს შორის იყვნენ ამერიკელი მომღერალი, მსახიობი და მოცეკვავე ენ მილერი, ამერიკელი მსახიობი კეტლინ ქუინლანი და თავად მერილ სტრიპიც. თავის არჩევანს ვარსკვლავი გარკვეულ კანონზომიერებასაც კი უკავშირებს:

„იმ ქალების უმეტესობა, რომლებთანაც ვცხოვრობდი, მსახიობები არიან, თუმცა ყოველ ჯერზე საკუთარ თავს სიტყვას ვაძლევდი, რომ მსახიობს მეტად აღარ შევიყვარებდი. ზოგჯერ ისინი მეუბნებოდნენ: „შენი გულისთვის მზად ვარ, კინო მივატოვო... ვითომ, რატომ? არ არის საჭირო ჩემს გამო მსხვერპლის გაღება. სისულელეა...“

თავისი ოცნების ქალზე საუბრისას ალ პაჩინო საკმაოდ კატეგორიულია: „არ მჭირდება ლამაზი ქალი, რადგან ფულით ნებისმიერ გარეგნობას ვაჩუქებ. არ მჭირდება მდიდარი ქალი, რადგან ისედაც ყველაფერი მაქვს. არ მჭირდება აღერსიანი ქალი – ჩემი ფულის გამო ყველა ასეთად იქცევა. წესიერი ცოლი მჭირდება, რადგან ერთგულებასა და პატიოსნებას ფულით ვერ იყიდო“.

1992 წელს, ალ პაჩინომ „ოსკარი“ მიიღო ფილმისთვის „ქალის სურნელი“, სადაც უსინათლო პოლკოვნიკს თამაშობს, რომელსაც თვითმკვლელობამდე ცხოვრებისგან საბოლოო სიამოვნების მიღება განუზრახავს. განზრახვის შესრულებაში კი ხელს ხელმოკლე სტუდენტი უშლის, რომელიც მეტაფორულად მიუჩინეს. ეს ორი განსხვავებული ადამიანი ორ დღეში მხოლოდ კი არ დაახლოვდება, არამედ, ერთმანეთისგან ბევრ რამესაც ისწავლის.

ქალების გულთამყრობელი ჯენტლმენი დღესაც ქალის სურნელითაა გაბრუებული...

ფალავანი
ჭიდაობის ლეგენდას, უშანგი (უშო)
კუზანაშვილს

დასჭექე, ჩემო კალამო,
არ მოგეკიდოს გულს ჟანგი,
ამ ლექსით ცისკარს დაგიფრთხობ,
კუზანაშვილო უშანგი!
ვაჟას მთებიდან მოვდივარ,
გულს გადავიყაროთ წუხილი,
ჩავსხდეთ და ღვინო დაველიოთ...
დაგატკბო ლექსის ქუხილით.
ბერიკაცი ვარ ფშაველი,
მთა-ბარი ჩამებარება,
ალალი იყოს ამ ლექსის
ზეცაში გაელვარება.
ღვინო დამისხით, ლომებო,
საქეფოა ამინდი,
სიცოცხლის ნიაღვარი ხარ,
ფალავანი და რაინდი!
შენს ქართველობას ამშვენებს
საქმენი სადევგმირონი,
ო, თვალებიდან გელვრება
უფლის მადლი და მირონი...
მთვარეს ავხედავ ცისკარზე,

მუზეუმში გადავუშვებ,
შენი კაცობით მთვრალი ვარ,
ლომი ხარ, ველარ გეშვები!
გენაცვლე, ივრის ხეობავე,
ხობებების ქალებ-მდელოში,
ლეგენდა კაცი დადიხარ
ამ ღვთიურ საქართველოში!
ხალიჩის ლომად მოგნათლე,
რა ბოკერებს ბღღვინდი იაებს...
ქართული დროშა კვარცხლბეკზე
რადენჯერ ააფრიალე!
გული სიცოცხლით მეცვება,
ძარღვებში სისხლი გრიალებს,
დრო მოვა, ლომო, ეს ლექსი
თაობებს ააღრიალე!..
დიდება უფალს, მგოსანი
ხურჯინით დავიარები,
უშო, შენს სახელს უკვდავყოფს
წმინდა სამრეკლოს ზარები!

დავით ტიბინაშვილი

ჯანსუღის სიცილნათელები

გაბრწყინება
მეცხრე ცისკენ სისარულით
მივფრენ რაშით,
ქართველი ვარ,
მაგრამ სომხურ ფერებში,
საქართველო გაბრწყინდება
მერე, მაშინ,
თუ მიშვიკოს აირჩევენ
ერევანში.

გიჟი
როგორც კი ვთქვი,
რომ რითმების გიჟი ვარ,
არსებითი სახელი
უცებ ზმნამ გამოიქცა.

ძვეპი
ჩვენი მტრები
ქვეს გვესვრიან, ქვეს,
ვერ გვიშველის
ანი ვერა წამალი,
რაჭულად თუ
დაუმატებ „ქვეს“,
წარმავალი არის
ქვეწარმავალი.

საძარტველო
ნეტა, როდის მოვა გონს,
ყველაფერზე
თვალი უცებ დაჭუტა,
სიტყვას „გამოქლიავდაო“
რომ ვამბობთ,
რის ქლიავი? —
ხალხი გამოქანჭურდა!

ვალი
რაც შენგან მმართვეს,
განა, ვალია?
არა, უბრალოდ,
განავალია.

ვინა ვარ
მე არა ვარ ვაჟა და
მე არა ვარ აკაკი,
ერთი წყაროს წყალი ვარ
და მოვდივარ რაკრაკით.

ბიძინა
რომ მოვიდა ბიძინა
მიშვიკომ დაიძინა,
ბიძინას არ უგინოს,
იძინა და იძინა.

საინფორმაციო მხარდაჭერა

დავეხმაროთ 4 წლის ვახტანგ კაშიას

4 წლის ვახტანგ კაშიას დაუდგინდა
ლექიკემიის მწვავე ფორმა. როგორც მედი-
კოსები აცხადებენ, ბავშვს ესაჭიროება
სასწრაფო მკურნალობა საზღვარგარეთ.
მკურნალობის პირველი ეტაპისთვის
აუცილებელია 130 ათასი ევრო.
მოგმართავთ თხოვნით, შესაძლებლო-
ბის ფარგლებში გავუწიოთ ბავშვს დახმა-
რება.
ვახტანგ კაშიას დასახმარებლად ღიბ-
ერთი ბანკში გახსნილია ანგარიში. ანგა-
რისისნომერი: GE53LB0711188767458000
დამატებითი ინფორმაციისთვის შეგი-
ძლიათ დაუკავშირდეთ ნიკოლოზ კაშიას,
მობილურის ნომერი: 577 53 51 68

